

hende opmærksom paa Buldret, der et Øjeblik efter gentog sig, svarede hun ikke. Hun hørte i den hele Verden intet uden Pers og sit eget Hjertes Banken.

Det var imidlertid bleven silde, og da de lidt efter var vendt tilbage til Stuen, sagde Per, at hun vel nu trængte til at komme til Ro. Der blev nogle Øjeblikkes Tavshed efter hans Ord. Jakobe gik bort til et af Vinduerne, og efter at Per temmelig forfjamsket havde hentet nogle Smaating inde i Sovekammeret, kom han hen til hende for at sige Godnat. Men da han vilde gaa, holdt hun ham tilbage med sin Haand — tavs men beslutsomt.

Han saae spørgende paa hende.

Da drejede hun Hovedet om mod Sofaen og sagde:

»Egentlig kunde du vel sove der. Saa havde jeg dig dog i Nærheden og kunde passe paa dig. Det Værtshusliv holder jeg ikke rigtig af.« —

Jakobe vaagnede sent den næste Morgen ved, at Solen skinnede ind til hende gennem Vinduestremmerne. Hun løftede sig op paa Albuen og saae sig omkring med forbavsede, vidtopspærrede Øjne. Døren til det andet Værelse stod paaklem, og da hun nu hørte nogen pusle derinde, kom hun til at smile.

»Per!« kaldte hun muntert.

Ved Lyden af hans Skridt foer Blodet hende